

ἀρετὸν, ὅτι οἱ ἀδελφοὶ ἡμῶν οὗτοι ἂν αἰσθάνωνται περιφρόνησιν πρὸς τὰς πλείους τῶν παρελθουσῶν Κυβερνήσεων, κατ' ἐξοχὴν δὲ πρὸς τὴν ἰδικήν του, αἰσθάνονται κυρίως ἐπὶ τῷ ὅτι, — ἐξαιρουμένης τῆς ἀξιωματικότητος ἐκείνης ἐποχῆς καθ' ἣν ὁ ἐπιφανὴς πολίτης τῆς Ἑλλάδος Θεόδωρος Δηλιγιάννης ἔσχε τὸ ἐλληνοπρεπὲς θάρρος νὰ εἴπῃ κατὰ πρόσωπον τῆς Εὐρώπης, συνηγμένης ἐν Βερολίνῳ: ἦλθα καὶ ἀπὸ μέρους τῶν ἐκείθεν τοῦ Ἀλιάχμορος Μακεδόνων τὰς εἶπω, ὅτι καὶ αὐτοὶ εἶρε Ἑλληνας καὶ ἡ πατρίς των ἑλληνικωτάτη, — οὐδεμία τῶν κυβερνήσεων τούτων ἔσχε ποτὲ — ἔστω καὶ ἀνωφελῶς — τὸ ψυχικὸν σθένος νὰ διεκδικήσῃ δι' ἀξιοπρεπτοῦς πολιτείας τὰ σκολοπατούμενα δίκαιά των. Τοῦτο εἶνε ἀλήθεια, ἣν καὶ ἡμεῖς, οἵτινες ἐκ τοῦ σύγγενος ἐμελετήσαμεν καὶ ἀδιαλείπτως παρακολουθοῦμεν τὰ μακεδονικά πράγματα, γνωρίζομεν. Τωλαίπωροι Μακεδόνες! προγράψετε, ἀτιμάζεσθε, ἐξανδραποδίζεσθε καὶ τὰς περιουσίας σας βλέπετε δημευομένας χάριν τῆς ἔθν. ιδέας, εἰς ἀντάλλαγμα δὲ δὲν ἐζητήσατε παρὰ τοῦ Τρικούπη, ἡ ν' ἀντιμετώπισήν με τὸ θάρρος τοῦ ἀδικουμένου ἐπικράτειαν τυραννικὴν καὶ βάδισαν ἐκ βάρβρων δὲ ἐσαθρωμένην, εἰς βορβορώδες ἔλος θηριώδους κυβερνητικῆς ἀκολασίας κυλιομένην καὶ τρέμουσαν πρὸ τῆς ἐλαχίστης συγκινήσεως τῆς ἑλληνικῆς ἐθνότητος! Ἐζητήσατε πολιτικὸν θάρρος, νοῦν, φιλάνθρωπίαν καὶ δικαιοσύνην ἐκεῖ ὅπου ἡ πολιτικὴ κουφονοία, ἡ θηριωδία τῶν αἰσθημάτων, τὸ θράσος καὶ ἡ δειλία ἔστησαν τὸν θρόνον των!

Καὶ εἶνε ἀληθὺς δικαιοτάτατον τὸ αἰώνιον τοῦτο παράπονον των. Μόνον τοιαύτη ἀρρενωπὴ καὶ ὑπερήφανος πολιτικὴ ἡδύνατο — καὶ ἐν ἡ περιπτώσει ἀπετύγχανε — νὰ ἐμπνεύσῃ εἰς αὐτοὺς θάρρος καὶ νὰ τοὺς ἐνθαρρύνῃ εἰς τὸν ἀγῶνα, ἐνῷ δὲ ἀφ' ἐνὸς θὰ δίδῃ ἀγχέμαχα ὅπλα εἰς τοὺς ἡρωϊκοὺς προμάχους τῆς πατρίδος, ἀφ' ἑτέρου θὰ ἐμπνέῃ καὶ τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν πεποίθησιν τῶν ἀποσκιρτησάντων λαῶν ἐπὶ τὸν θρίαμβον τοῦ ἀγῶνος ἡμῶν.

Ἄλλ' ἤδη πρὸς τίνα ν' ἀποταθῶσι καὶ τίνοις νὰ ἐπικαλεσθῶσι τὴν πατρικὴν προστασίαν καὶ πατριωτικὴν ἀντίληψιν;

Ὅταν ὁ κ. Τρικούπης εἶναι πρωθυπουργὸς τῆς Ἑλλάδος, δὲν προίσταται αὐτῆς πολιτικὸς ἀνὴρ, οὔτε τὰ ἡνία τοῦ κράτους κρατοῦσι χεῖρες ἀνδρिकाί. Τὸν κ. Τρικούπην ἔθεοποίησέ ποτε ἡ ἀγαθὴ αὐτῇ κοινωνία καὶ ἐφ' ἄρματος τὸν ὠδήγησεν εἰς τὸ Καπιτώλιον, ἵνα ἀκούσῃ τοὺς κεραυνούς του, ὡς ἄλλου νεφεληγερέτου Διὸς, δεινούς ἐνσκήπτοντας κατὰ τῶν ἐχθρῶν τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τῆς Ὁρθοδόξιας. Ἄλλ' ὁ ἀετὸς ἔφερε πτερὰ κολοιοῦ καὶ τὰ πράγματα μετεβλήθησαν, ὡς τὰ εὐγενῆ τοῦ Ἰκάρου ὄνειροπολήματα. Ὁ κ. Τρικούπης ἀπεγυμνώθη καὶ τῆς ἐμπιστοσύνης καὶ τῆς ἐπ' αὐτὸν πεποιθήσεως παραφερθείσης κοινωνίας καὶ ἐναπέμεινεν οἷος ἦτο, κεφαλὴ δηλ. στείρα γενναίων βουλευμάτων καὶ καρδία ἔρημος τῶν παλμῶν ἐκείνων, οἵτινες ζωογονοῦσι τοὺς εὐγενεῖς λαοὺς καὶ ἐμπνέουσι τοὺς ἥρωας.

Ἄς προσέλθωμεν σήμερον οἱ πάλαι ποτὲ ἐνθουσιώδεις λάτρες του καὶ τείνοντες πρὸς ἀλλήλους τὰς χεῖρας, ἀς ὑποστώμεντ' ὄνειδος νὰ μολογήσωμεν, ὅτι εἰχομένποτε καὶ ἡμεῖς τὴν διδασκαλίαν βλακείας — ἵνα εἴπωμεν ἐν κατανοῇ περὶ ἡμῶν αὐτῶν ὅτι, ἔλεγε τῷ καιρῷ ἐκείνῳ περὶ αὐτοῦ ὁ Ἐπαμεινώνδας Δελιγεωργῆς: — εἰς στήθεϊ ἐγκλείοντα τοὺς πάγους τῆς Σιθωνίας νὰ ἀναζητήσωμεν ναὸν φιλοπατρίας καὶ ἀνθρωπισμοῦ, καὶ εἰς μεγαλόσχημον κάραν τὸ δαιμόνιον τοῦ μεγάλου Περικλέους. Συναισθανόμεθα ὅτι τοιαύτη ἐμολογία ἀ-

παιτεῖ λεοντόκαρδον ἡρωϊσμόν, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ ἀποσιωπηθῇ, ἂν ὅχι χάριν ἄλλου, χάριν τοῦ Γένους, ὅπερ ἐκείθεν τοῦ Ὀλύμπου ἐν δεινῇ ἀγωνίᾳ ἀναμένει τὴν τελειωτικὴν συντριβὴν τοῦ ἐπιτηδειοτάτου πρωθυπουργοῦ καὶ τὴν ἀνατολὴν πολιτικῆς ὄντως πανελληνίου δι' ἐκείνου, ὃν ἀπέστειλεν ἐν Βερολίνῳ ἐκδικητὴν τῆς δοκιμαζομένης τιμῆς καὶ τῶν ὑποβλεπομένων δικαιωμάτων του.

Ἀηλάντιος

ΤΑ ΕΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Δὲν γνωρίζομεν ποίαν ἀξίαν δύναται νὰ ἔχῃ τὸ σημερινὸν τηλεγράφημα τῆς Νέας Ἐφημερίδος ὅτι ἐπῆλθε συμβιβασμός, ὑπὸ Γυμνασιάρχην τὸν Οἰκονόμον καὶ Ἐφορον τὸν Σταύρον Χαδζῆ Λαζάρου, καθὸς μᾶς φαίνεται ὀλίγον ἀπίθανον, ἂν καὶ εὐχόμεθα νὰ ἦτο ἀληθές, διότι ἡμεῖς δὲν σκεπτόμεθα περὶ προσώπων, ἀλλὰ περὶ πραγμάτων.

Ὅπως δὴ ποτε, ἕως οὗ ἐπαληθεύσῃ τὸ τηλεγράφημα ἡ διαψευδῆ, ἀφηγοῦμεθα ὅσα πάλιν λυπηρὰ, ἀτακτα, βασιβοζούρικα, ἀξιοθρήνητα διενήργησεν ἡ ἀντιπολιτευομένη τὸν Μητροπολίτην μερίς. Ἡ μερίς αὕτη ὡς ἀρχηγὸν ἔχουσα δυστυχῶς τὸν κ. Ἀμποτ καὶ ψυχὴν τὸν κ. Οἰκονόμου, ἡ παρωδοῦσα ἐν δούλῃ καὶ κινδυνεύουσα χώρα τὰς ἀτασθαλίας τῶν ἐλευθέρων χωρῶν, διοργάνωσε τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν διαδήλωσιν ἐκ διακοσιῶν ἡ καὶ πλείονων ἀτόμων διαφόρου τάξεως καὶ ποιότητος, οἵτινες ἀφοῦ συνήχθησαν περὶ τὸ Νοσοκομεῖον, ἀφοῦ προηγουμένως ἐμέθυσαν ὡς Εἰλωτες ὑπὸ τῶν ἀρχηγῶν, δαπανησάντων διὰ τὴν μέθην ταύτην 250 τάλληρα, ἀ δὲν θὰ ἐδαπάνων ἴσως διὰ τὰ σχολεῖα ἂν ἐζητοῦντο, καὶ ἀφοῦ ἔμεναν οἱ ἀρχηγοί, ὁ Ἀμποτ καὶ ὁ περιώνυμος Μεγαβούλης εἰς τὸ Νοσοκομεῖον διὰ νὰ τοὺς καμαρώνωσι, ἐξαπέστειλον τὸ στίφός των εἰς τὴν Μητρόπολιν μὲ διαταγὴν νὰ εἰσελάσουν ὡς κατακτηταὶ καὶ νὰ ἐξώσωσιν ἐκείθεν τὸν Μητροπολίτην, ἐνθρονίσωσι δὲ οἱ μέθυστοι τοὺς Ἐξάρχους τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας. Βλέπετε ὅτι ὁ κ. Οἰκονόμου εἶνε καλὰ ποτισμένος τὰς ἱακωβινικὰς ιδέας. Ἡ Μητρόπολις οὕτω πως θὰ ἐγένετο Δημαρχεῖον καὶ ὁ Μακεδὼν Λαφαγέτης θὰ ἐγκαθίστα ἐκεῖ προσωρινὴν κυβερνήσιν.

Ὁ Μητροπολίτης, ἂν καὶ μόνος, ὑπεδέχθη τὸν ἀγρίως εἰσελάσαντα τοῦτον ὄχλον μετὰ πλήρους ἀπαθείας καὶ ἀταραξίας, διατάξας τοὺς ὑπ' αὐτὸν ν' ἀφήσουν ἐλευθέραν τὴν εἴσοδον εἰς τοὺς διαδηλωτὰς καὶ ἐρωτήσας αὐτοὺς τί θέλουν καὶ διὰ τί προσῆλθον οὕτω πως καὶ ἂν ἔχουν νὰ ὑποβάλουν κανὲν παράπονον ἐναντίον του.

Ἡ ἀταραξία αὕτη τοῦ ἀρχιερέως καὶ τὸ θάρρος δι' οὗ προσεφώνησαν, ἔκαμε τοὺς ἐξηγηρωμένους νὰ συναισθανθῶσι τὴν θέσιν των καὶ μιᾷ φωνῇ ὅλοι νὰ κραυγάζουν ὅτι οὐδὲν ἔχουσι παράπονον κατὰ τοῦ Μητροπολίτου, ἀπ' ἐναντίας ὅτι ὅλοι εἶνε εὐχαριστημένοι καὶ σέβονται καὶ ἀγαπῶσιν αὐτὸν, ἀλλ' ὅτι ἐν καὶ μόνον ζητοῦσι, νὰ ἀνοίξουν τὰ σχολεῖα ὑπὸ τὸν Οἰκονόμου. Ὁ Μητροπολίτης τοὺς ἀπήντησεν ὅτι εἰς τοῦτο ἀκριβῶς καὶ αὐτὸς καταγίνεται μετὰ τῶν πατριαρχικῶν Ἐξάρχων, ὅπως ὅσον τὸ δυνατόν ἐπαναληφθῇ ταχύτερον ἡ κανονικὴ λειτουργία τοῦ Γυμνασίου. Οἱ στασιασταὶ τότε ἤρχισαν νὰ κατέρχωνται τὰς κλίμακας, ὅτε αἰφνιδίως δι' ἐπεισδίδον προκλήθη δὲ οἱ διαδηλωτὰς εἰσήρχοντο εἰς τὴν Μητρόπολιν, ἐνεφανίσθη ἡ χωροφυλακὴ καὶ ὁ στρατιωτικὸς διοικητὴς καὶ ὁ πολιτικὸς διοικητὴς, τῶν τελευταίων ἀνελθόντων τὴν Μητρόπολιν καὶ ζητούντων λόγον τῆς συνάξεως.

Τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ἐπεισδίδον εἶνε τοῦτο: Ὁ διερχομῆνός

τῆς διοικήσεως I. Κωνσταντινίδης εὐρεθείς τυχαίως ἔμπροσθεν τῆς Μητροπόλεως ὅτε τὸ πλῆθος εἰσέρχετο, ἐζήτησε νὰ τὸ ἐμποδίσῃ, ἀντημείφθη δὲ διὰ τὴν ἀνοησίαν τοῦ αὐτοῦ, ξυλοκοπηθεὶς καλὰ καλὰ, καὶ διὰ νὰ ἐκδικηθῇ, μετέβη ἄμεσως καὶ εἰδοποίησεν εἰς τὸ διοικητήριον ὅτι στάσις γίνεται εἰς τὴν Μητρόπολιν.

Εἰς τὰς ἐμφανισθείσας ἀρχὰς ὁ Μητροπολίτης εἶπεν ὅτι ἡ συνάθροις δὲν εἶναι οὔτε διαδήλωσις, οὔτε ὄχλαγωγία, ἀλλὰ παράκλησις ἀπευθυνομένη πρὸς αὐτὸν καὶ οὐδὲν πλέον. Τότε οἱ διαδηλωταὶ συναισθανθέντες τὸ ἄτοπον διάβημα, εἰς ὃ προέβησαν, ἤρχισαν τότε νὰ παρακαλῶσι τὸν ἀρχιερεῖα νὰ μεσιτεύσῃ παρὰ ταῖς ἀρχαῖς ὅπως μὴ τις πάθῃ ἐξ αὐτῶν, ὡς νὰ εἶχεν ὁ Μητροπολίτης ἀνάγκην τοιαύτης παρακλήσεως. Τοῦ διεβεβαίωσεν ἐπομένως ὅτι αὐτοὺς ἤδη ἡγγυήθη ὑπὲρ αὐτῶν καὶ οὐδεὶς ἔχει νὰ πάθῃ τι. Κατὰ συνέπειαν καὶ ἀρχαὶ καὶ χωροφύλακες καὶ διαδηλωταὶ ἀπῆλθον εἰς τὰ ἴδια.

Ἡ συμπεριφορὰ καὶ ἡ φρονησις τοῦ Μητροπολίτου εἶναι ἀνωτέραι παντὸς ἐπαίνου. Ἡ εὐστάθεια καὶ ἡ ἐπιείκεια αὐτοῦ μίαν ἡμέραν θὰ ἐκτιμηθῶσιν ὑπ' αὐτῶν τούτων τῶν τιμητῶν αὐτοῦ. Οἱ ἀνόητοι! ἔκαμν τὰ πάντα ἵνα περικόψωσι τὰς πνευματικὰς καὶ ἐκπαιδευτικὰς ἐλευθερίας τῆς Κοινότητος καὶ ἀναμιξῶσι τὴν τουρκικὴν διοίκησιν εἰς τὰ ἱερά ἐκείνα, εἰς ἃ κατὰ τοὺς χαλεπωτέρους καιροὺς δὲν ἀνεμίχθη. Εὐτυχῶς ὁ μητροπολίτης ἀπέκρουσεν ὅσῃ ἡδυνήθη τὴν ἐπέμβασιν τῆς Κυβερνήσεως, ἥτις ἐζήτησε καὶ τὴν τιμωρίαν τῶν ἐνόχων καὶ τὴν ταχείαν λύσιν τοῦ ζητήματος, ἀπαντήσας ὅτι ἡ ἐν γένει λύσις τοῦ ζητήματος δὲν ἐξαρτᾶται παρ' αὐτοῦ, ἅτε ἐπεμβάσης διὰ τῶν ἐξάρχων τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας, καὶ ὅτι ἀναμένονται αἱ τελευταῖαι ὁδηγαί τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἵνα δοθῇ ἡ δέουσα λύσις.

Ἄν αἱ ὁδηγαί αὗται διεβιβάσθησαν, ἂν αὗται ἦσαν ὑπὲρ τῆς διατηρήσεως τοῦ Οἰκονόμου καὶ τοῦ Σταύρου Χατζῆ Δαζάρου ὡς τιμίου, πρῶτοι ἡμεῖς τότε ἐπικροτοῦμεν, διότι οὐδενὸς τὴν φιλοπατρίαν διεφιλονεικήσαμεν, τὰ πείσματα μόνον καὶ τὰς μωρίας ἐξηλέγξαμεν, ἂν δ' αὗτα ἦσαν παροδικὰ, τόσῃ τὸ καλλίτερον, ἡμεῖς ἀπὸ ἐδῶ τοὺς σφίγγομεν τὴν χεῖρα καὶ ἐπὶ τῇ θεᾷ τοῦ ἀναβλαστήσαντος κλάδου ἐλαίας, ὅπου χθὲς ἀκόμη αἱματώδης ἐπρόλαζεν ἀτμοσφαῖρα, καὶ συγκινούμεθα καὶ τοὺς προσαγορεύομεν καὶ εὐχόμεθα νὰ λησμονηθῶσι τὰ παρελθόντα ὡς λησμονοῦνται αἱ ἀναλαμπαὶ παρελθούσης καταγίδος καὶ μένει μόνον οὐρανὸς αἰθέριος καὶ γαλανός, οὐρανὸς γνησίως ἑλληνικός.

Τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος τηλεγράφημα εἶναι ἀληθέστατον.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Τὸ πρόγραμμα τῆς ὑποδοχῆς τοῦ βασιλέως ἐτοιχοκολλήθη ἀπὸ πρωίας. Τὰ συνήθεια συνήθη τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια κανονισμοί: ὑπουργικὸν συμβούλιον, Ἱερά Σύνοδος, Λήμαρχοι, Στρατηγοί, ὑποστράτηγοι, οὐφ! βαρυνόμεθα πλέον καὶ νὰ τὰ γράφωμεν, καὶ ἀποροῦμεν μὲ τοὺς βασιλεῖς πῶς δὲν βαρύνονται καὶ νὰ τὰ βλέπουν.

Μὲ πολὺν κακὸν καιρὸν καὶ τρικυμιώδη ἀφίκετο ὁ Βασιλεύς. Μήπως τὸν προεκάλεσεν ἡ ἐν τοῖς θυλακίσις τοῦ κεκρυμμένη αὐστριακῆς συμμαχίας; Μήπως δηλοῖ ὅτι ἄρχεται τρικυμιώδης πολιτικὴ ἐποχὴ ἀπὸ τῆς ἐλεύσεώς του; Μήπως

σημαίνει ὅτι ἡ κυβερνήσις, ἥτις μετέβη νὰ τὸν ὑποδεχθῇ, εἶνε μουσχεμένη ὡς τὰ κόκκαλα ἀπὸ ἁμαρτίας;

Ὁφείλομεν νὰ ἐκφράσωμεν τὴν εὐχαρίστησιν ἡμῶν διὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ κ. Φιλήμονος ὡς προέδρου τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου ὡς καὶ τοῦ κ. Γκινάκα ὡς γρῦμματέως. Ἡ ἀρχὴ μας εἶναι μία: ἕκαστος εἰς τὴν θέσιν τοῦ καὶ εἰς ἱκανοὶ εἰς τὰς ἰδικὰς τῶν. Δὲν ἀπαιτεῖται πολλὴ θεολογία ὅπως οἱ τὸν Δῆμον ἀγαπῶντες ἐνοήσωσιν ὅτι διὰ πολλὰς ἐτι ἐπὶ περιόδους ὁ κ. Φιλήμων, ἀρκεῖ νὰ θέλῃ, καὶ θὰ εἶναι ὁ μόνος ἄξιος πρόεδρος τοῦ Συμβουλίου. Περὶ δὲ τοῦ κ. Γκινάκα γενικὴ ἐπικρατεῖ πεποιθήσις ὅτι εἶναι ἐκ τῶν δραστικωτέρων καὶ ἀκραιωτέρων ἀντιπροσώπων τοῦ δήμου. Μᾶς ἐλύπησε μόνον ἡ ὑπὸ τοῦ κ. Φιλήμονος ἐπισημοποίησις τῶν ἀχρεῶν διαιρέσεων τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου εἰς πλειοψηφίαν καὶ μειοψηφίαν, συμπολίτευσιν καὶ ἀντιπολίτευσιν, ὡς νὰ ἐξελέγησαν αὐτοὶ νὰ πολεμῶνται, ἢ ὡς νὰ εἶναι ἀνάγκη ἐν τοιοῦτῃ μικροσκοπικῇ σωματείᾳ ὑπάρξεων δεξιῶν καὶ ὑπάρξεων ἀριστερῶν.

Σχετικῶς περὶ τοῦ ἐν Σίφνῳ ἐκλογικοῦ δράματος ἀνέγνωμεν ἐν τῇ «Νέᾳ Ἑφημερίδι» ὅτι ἐνῷ τὸ βούλευμα τῶν ἐν Σύρῳ Πρωτοδικῶν ἀπῆλλαξε τοὺς Προβελεγγίους πάσης κατηγορίας, τὸ βούλευμα τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν παραπέμπει οὐ μόνον 11 προβελεγγιτικούς, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν παθόντα δήμαρχον Κ. Προβελέγιον μετὰ τοῦ πρὸς βοήθειαν αὐτοῦ δραμόντος ἀδελφοῦ τοῦ Ν. κολάου. Πῶς κατέληξαν οἱ κκ. ἐφέται εἰς ἀντίθετον συμπέρασμα ἀπὸ τοὺς ἐν Σύρῳ δικαστάς, καὶ δικαστάς γνωστούς ἐπὶ αὐστηρότητι καὶ εὐθυδικίᾳ, ὅποιοι εἰσιν ὁ εἰσαγγελεὺς κ. Σπανίδης καὶ οἱ δικασταὶ κκ. Ἑμ. Λικοῦδης, Ἀρ. Σοφιανός, Χ. Τσακούσης; Πῶς δύναται τις νὰ πιστεύσῃ ὅτι οἱ Προβελεγγιοὶ, οἱ τοσαύτας ἀναιμιάτους ἐκλογὰς διεξαγαγόντες, ἐπετέθησαν ἐκ συστάσεως ἐναντίον ἀσέμων ὄντων ἐκ Κωνσταντινουπόλεως προσερχομένων; Ἐπειτα τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐκλογῆς ἀπέδειξεν ὅτι οἱ Προβελεγγιοὶ δὲν εἶχον ἀνάγκην νὰ μεταχειρισθῶσι βίαια μέσα, ἀλλὰ τούναντιον νὰ τηρήσωσι τὴν τάξιν καὶ ἡσυχίαν, οἷα συμφέρει εἰς τοὺς ἀληθῆ ἐπιρροὴν κεκτημένους, καὶ τοιαύτης ἐπιρροῆς, ὡς εἶνε πασίγνωστον, ἀπολαύουσιν οἱ Προβελεγγιοὶ ἐν Σίφνῳ.

Τί τεκταίνεται λοιπόν; δὲν τολμῶμεν ἀκόμη νὰ ὑποπευθῶμεν τὴν ἀμεροληψίαν τῶν δικαστῶν; διότι, ἐάν ἐν τῇ γενικῇ κυκεῶνι σαλευθῇ καὶ αὐτοὺς ὁ ἀκλόνητος ναὸς τῆς δικαιοσύνης, τότε οὐαί!...

Ἄλλ' ἡ ἡμέρα τῆς δίκης, ἥτις τὰ ἐν σκότει διαπραχθέντα θὰ φέρῃ εἰς φῶς, αὕτη θὰ δεῖξῃ τίνες οἱ ἔνοχοι, τίνες οἱ ἀθῶοι.

Ἐν Θεσσαλονίκῃ διατρίβει νῦν ὁ κύριος Ὀδυσσεὺς Ἰάλεμος. Ἐλπίζομεν ὅτι ἡ φιλόπατρις φωνὴ τοῦ καὶ ἡ ἐτι φιλόπατρις καρδιά τοῦ θέλουσιν ἐκχυθῇ ὑπὲρ ἐπαναφορὰς τῆς ἀρχαίας εἰρήνης καὶ ἐπαναλήψεως τῆς ἐθνικῆς ἐργασίας. Τί αἰσθανόμεθα βλέποντες τοιοῦτον ἄνδρα, οὗ πᾶσα στιγμή δὲν ἔπρεπε νὰ μὲνῃ ἀνεκμετάλλευτος ὑπὲρ τοῦ ἔθνους, ἄνδρα δυνάμενον νὰ προσφέρῃ τὰς μεγαλειτέρας ἐκδουλεύσεις εἰς τὸν ἐθνολογικὸν ἀγῶνά μας, ἄνδρα διαδραματίσαντα καὶ ἐδῶ ὡς πολιτευόμενον καὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει ὡς δημοσιογράφον λαμπρὸν καὶ ἀγνότατον πρόσωπον εἰς τὰς δυσχερεστέρας στιγμὰς, ἄνδρα σπανίας διπλωματικῆς μαθησεως, ἐκτάκτου χαρακτῆρος, φλογεροῦ καλὰμου, τεραστίως μνήτης, παρθέ-